

Sygn. akt II KK 80/21

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **Ł. M.**

skazanego z art. 305 § 1 w zw. z art. 305 § 3 ustawy Prawo własności przemysłowej i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. w dniu 21 kwietnia 2021 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 14 sierpnia 2020 r., sygn. akt X Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 27 stycznia 2020 r., sygn. akt II K (...),

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 sierpnia 2020 r., sygn. akt X Ka (...), którym utrzymano w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P. z dnia 27 stycznia 2020 r., sygn. akt II K (...), wniósł obrońca Ł.M.. Zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, która miała istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj.:

1. art. 270 § 3 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że skazany swoim zachowaniem polegającym na posługiwaniu się pieczętkami będącymi własnością jego pracodawców, oraz prowadząc rejestr sprzedaży towaru w ramach wykonywanych obowiązków w imieniu i na rzecz swojego pracodawcy wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu, podczas gdy zarówno z okoliczności sprawy jak i z całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, nie wynika żeby skazany swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu;

2. art. 305 § 1 i § 3 ustawy prawo własności przemysłowej, poprzez jego błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że oskarżony swoim zachowaniem polegającym na zbyciu towarów oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi marek (...), o wartości co najmniej 1 490 260 PLN oraz posiadaniu w magazynie towaru o wartości oryginalnych odpowiedników w kwocie nie mniejszej niż 7 371 341,11 PLN, wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, żeby skazany swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona zarzucanego mu czynu w szczególności, że do drugiego włamania do magazynu i kradzieży towaru nie miał świadomości, że sprzedawany towar będący własnością jego pracodawców nie jest oryginalny, a po drugim włamaniu i kradzieży towaru z magazynu, gdy zaczął mieć obiekcje i wyraził swoją opinię został dotkliwie pobity i zastraszonej przez bezwzględnych ludzi O. będącymi zwykłymi bandytami, którzy groźbami karalnymi doprowadzili do zastraszenia i całkowitego podporządkowania się im skazanego.

W związku z powyższym – jak wskazuje skarżący - zachowanie skazanego nie wyczerpało ustawowych znamion czynu zabronionego, w szczególności w części dotyczącej strony podmiotowej czynu zabronionego, albowiem do drugiego włamania skazany nie był świadomy, że sprzedawany towar nie jest oryginalny, zwłaszcza, że od momentu jego zatrudnienia do momentu drugiego włamania nie upłynęło wiele czasu, a po drugim włamaniu w obawie o własne życie i życie swojej rodziny działał pod przymusem i w warunkach stanu wyższej konieczności. A to oznacza, że strona podmiotowa zarzucanego oskarżonemu czynu zabronionego nie została zrealizowana.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W. oraz utrzymanego tym wyrokiem w mocy wyroku Sądu Rejonowego w P. i uniewinnienie skazanego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i utrzymanego tym orzeczeniem w mocy wyroku Sądu Rejonowego w P. oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na tę kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja uznana została za oczywiście bezzasadną, co pozwalało oddalić ją z tego powodu na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Już pobieżne zapoznanie się z zarzutami kasacji i jej uzasadnieniem pozwala bowiem przyjmować, że obrońca pod pozorem obrazy prawa materialnego kwestionuje w istocie ustalenia faktyczne. Nie temu celowi służy jednak nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest kasacja. Podnoszone w niej zarzuty powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne, ale przy tym rażące, naruszenie prawa, do jakiego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu drugiej instancji. Zamiast podnoszenia tego rodzaju uchybień skarżący prowadzi polemikę z wywodami Sądu Okręgowego, który w pełni zaaprobował ustalenia faktyczne Sądu *meriti*, przekonująco prezentując swoje stanowisko w uzasadnieniu wyroku. Autor kasacji nie wykazał błędów w tym zakresie, wskazując ponownie na okoliczności rozważane już przez Sądy orzekające w sprawie. Tego rodzaju postąpienie w żadnym razie nie mogło spowodować uwzględnienia kasacji.

Przejsć w tym miejscu trzeba do bardziej szczegółowych uwag w odniesieniu do zarzutów kasacji. W nawiązaniu do pierwszego z nich wskazać trzeba, że zarzucane w nim uchybienie, które miało jakoby polegać na błędnym przyjęciu, iż skazany swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 270 § 3 k.k., w apelacji obrońca potraktował jako stanowiące o błędzie w ustaleniach faktycznych. Obecnie - choć w dalszym ciągu kwestionuje w tym zakresie ustalenia faktyczne - to z uwagi na ograniczenia kasacji (art. 523 § 1 zdanie drugie k.p.k.), uchybienie to w jego ocenie przemawia już za dopuszczeniem się przez Sąd

odwoławczy naruszenia prawa materialnego. Również uzasadnienie omawianego zarzutu przemawia za tym, że powyższe postąpienie obrońcy stanowiło li tylko obejście ograniczeń kasacji. Sąd odwoławczy w odniesieniu do apelacji obrońcy stwierdził już przy tym, że oskarżony wskazał sposób i cel nabycia sfalszowanych pieczętek, doskonale zdając sobie sprawę, że nic go nie wiąże z podmiotami figurującymi na pieczętkach. W efekcie Sąd *ad quem* zaakceptował ustalenie Sądu *meriti*, że oskarżony wypełnił jednak swoim zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 270 § 3 k.k. W kasacji obrońca z tymi wywodami prowadzi jedynie polemikę, domagając się w istocie przeprowadzenia ponownej kontroli odwoławczej, tym razem przez Sąd Najwyższy. Autor kasacji nie dostrzega też, że nie sposób stawiać względem orzeczenia Sądu Okręgowego zarzutu obrazy art. 270 § 3 k.k., w sytuacji, gdy Sąd ten w realiach sprawy przepisu tego w ogóle nie stosował (wbrew twierdzeniom ze str. 5 kasacji), jako że nie przypisał oskarżonemu tego przestępstwa, lecz kontrolował jedynie zaskarżony wyrok Sądu pierwszej instancji w zakresie prawidłowości takiego przypisania. Tym samym nie mógł naruszyć wskazywanego przepisu, a co najwyżej przepisy związane z kontrolą odwoławczą (np. art. 433 § 2 k.p.k.). W konsekwencji wcześniejszych uwag, zarzut ten nie może być oceniony inaczej jak jako oczywiście bezzasadny.

W taki sam sposób ocenić należało również drugi zarzut kasacji. I tym razem obrońca nie pokusił się o wskazanie na naruszenie przepisu art. 433 § 2 k.p.k., choć w apelacji podnosił już tożsamy zarzut obrazy prawa materialnego. Z powołanych wcześniej względów Sąd odwoławczy nie mógł obrazić art. 305 § 1 i 3 ustawy prawo własności przemysłowej. Na uzasadnienie tego zarzutu skarżący raz jeszcze odwołuje się do braku świadomości oskarżonego, że towar nie był oryginalny, a także jego działania pod przymusem i w warunkach stanu wyższej konieczności, czy wreszcie okoliczności, że oskarżony pozostawał w usprawiedliwionym błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego oraz w błędnym przekonaniu, że zachodzi okoliczność wyłączająca winę. Abstrahując nawet od tego, że obrońca nie może się ostatecznie zdecydować, czy oskarżony działał w stanie wyższej konieczności, czy też chodzi jednak o wskazany błąd, zauważyć trzeba, że kwestie te analizowały już Sądy orzekające w sprawie. Sąd Rejonowy nie dał jednak wiary wyjaśnieniom oskarżonego

wskazującego na swoją nieświadomość co do pochodzenia i autentyczności towarów czy działania pod przymusem lub pod wpływem gróźb. W efekcie *expressis verbis* wykluczył wystąpienie podstaw do przyjęcia działania oskarżonego w okolicznościach wyłączających winę oraz działanie oskarżonego w ramach stanu wyższej konieczności. Stanowisko to w pełni zaaprobował Sąd Okręgowy. Rozważania uzasadnienia kasacji stanowią bezzasadną polemikę z wywodami Sądów i próbę wywołania kolejnej kontroli instancyjnej. I ten zarzut uznać zatem należało za całkowicie nietrafny.

Sumując, nie potwierdził się żaden z zarzutów wniesionej kasacji. Z tego też powodu skarga ta została oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w postanowieniu.